

Děti na nic nečekaly a vzaly nohy na ramena.
Utíkaly hustým lesem a ježiba stále za nimi.

Běžely a náhle
potkaly myslivce. „Pomozte nám,
honi nás ježibaba!“ volaly. „Utíkejte
dolů podle potoka, však já ji už
nějak zdržím!“ řekl rychle myslivec.

Jakmile děti zmizely za potokem, doběhla k myslivci ježibaba.

„Osobo, neutíkaly tudy dvě děti?“ ptala se baba.

„Když střelím sojku, že letí?“ dělal naoko myslivec.

„Ale neé, neviděl jsi tudy běžet dvě děti?“ rozčilovala se baba.

„Aha, děti, to máte říct hned. Běžely tudy.“

A myslivec poslal ježibabu opačným směrem.

Děti běžely a běžely, až
najednou zjistily, že jsou doma,
před chaloupkou. Na prahu
seděl tatínek a hořce plakal.

„Tatínku! Tatínku! Už jsme doma!“
volali Jeníček s Mařenkou jeden
přes druhého. A tak se všichni
zase šťastně sledali.

Zazvonil zvonec
a pohádky je konec.